

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.010 van 9 maart 2004
in de zaak A. 98.138/VII-30.138**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij:
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Oekraïense nationaliteit, op 6 december 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memorie van antwoord en de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelin-gen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op respectievelijk 18 december 1999 en 18 september 1999 en verklaarden zich op respectievelijk 23 december 1999 en 20 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 23 augustus 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 november 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt:

Voor de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 5 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die het Oekraïens staatsburgerschap bezit en die van Russische origine zou zijn, verklaarde dat hij problemen zou gekend hebben met Krim-Tataren. In 1980 zou betrokkene aangereden zijn door een Tataar omdat betrokkene zich verzet zou hebben tegen het uitreiken van diploma's aan illegale Tataren. De politie zou de klacht niet hebben willen behandelen omdat er geen registratie van een ongeluk zou zijn gebeurd. Betrokkenes blessures zouden door de dokter slecht behandeld zijn geweest, waardoor betrokkene er nog steeds last van zou hebben. Betrokkenes vader zou eveneens door Tataren geslagen zijn in de jaren tachtig. Betrokkenes vrouw zou in 1996 het voortouw genomen hebben bij een proces tegen drie Tataren die terechtstonden voor diefstal. Deze drie zouden veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van 4 jaar. Hierdoor zouden de families van de veroordeelden betrokkenes gezin gevisieerd hebben. In november 1996 zou het gezicht van betrokkenes zoon door kinderen van die Tataarse familie verbrand zijn. Betrokkene zou klacht ingediend

hebben. maar er nog niets van gehoord hebben. Ook betrokkene vader zou in september 1998 geslagen zijn door Tataren, waardoor hij een maand later overleden zou zijn. Betrokkene had ondertussen schadevergoeding geëist van het ziekenhuis dat hem slecht behandeld zou hebben. Betrokkene zou door het ziekenhuis onder druk zijn gezet om deze schadeclaim in te trekken, maar betrokkene zou niet toegeven hebben. In augustus 1999 zou betrokkene vrouw geslagen zijn door enkele Tataren, omdat ze in het bezit was van compromitterende documenten tegen Mejlis, een Tataarse partij. Op 11 september 1999 zou betrokkene schoonzus dood zijn aangetroffen. Volgens betrokkene zou ze door Tataren vermoord zijn. Hierop besloot betrokkene vrouw XXX (O.V. 4.876.517) Oekraïne te verlaten. Zij diende in België op 20 september 1999 haar asielaanvraag in. Betrokkene zou, samen met zijn zoon, op 16 december 1999 uit Oekraïne vertrokken zijn en naar België gekomen zijn, waar hij op 23 december 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een intern paspoort, een gehandicaptenkaart en Kopies van een medisch dossier.

Uit voorgaande verklaringen moet worden vastgesteld dat betrokkene geen bescherming zou kunnen krijgen tegen de vervolging door de Krim-Tataren die hij zou ondergaan hebben, gezien de machtspositie van de Krim-Tataren in Oekraïne. Uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat dit niet strookt met de werkelijkheid. Hieruit blijkt immers dat de Krim-Tataren tot op heden slechts een kleine minderheid van de bevolking van de regio van de Krim uitmaken, namelijk zo'n 12% (bron: Tataars en Ukraine, Pierre Vaesen, Belgisch Ambassadeur in Kiev, 7 april 1999) en dat zij sinds de verkiezingen van maart 1998 niet meer vertegenwoordigd zijn in het parlement van de Autonome Republiek van de Krim (bron: <http://freehosting2.at.webjump.com/7678ec22a/ki/kirim-webjump/>). Ook in de nationale regering van president Kuchma zijn geen Tataarse partijen vertegenwoordigd (bron: Jamestown Foundation Monitor, 12 januari 2000, <http://www.jamestown.org>). Bovendien blijkt dat de Krim-Tataren zich achtergesteld voelen ten opzichte van de Russische meerderheid op de Krim (bron: 1999 Country Report on Human Rights Practices Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, U.S. Department of State, 25 februari 2000, p.31), en niet andersom. Gezien deze algemene situatie moet worden vastgesteld dat betrokkene bescherming moet kunnen genieten tegen agressie die veroorzaakt zou zijn door Krim-Tataren, hetzij bij de door etnische Russen gedomineerde overheid van de autonome Krimrepubliek, hetzij bij de nationale Oekraïense overheid.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de spanningen met de Tataarse minderheid een lokaal probleem zijn, dat zich tot de Krim beperkt. Aangezien betrokkene een Oekraïens staatsburger is, kan hij zich zonder problemen in een andere regio van Oekraïne vestigen, indien nodig.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (een intern paspoort, een gehandicaptenkaart en kopies van een medisch dossier) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel informatie verstrekken omtrent betrokkene's identiteit en gezondheidstoestand.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Voor de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 5 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die het Oekraïens staatsburgerschap bezit en die tevens van Oekraïense origine is, verklaarde dat ze problemen zou gehad hebben met Krim-Tataren. Betrokkene zou sinds de jaren tachtig achtervolgd worden door een Tataarse familie, die ook haar man, XXX (OV: 4.876.517) reeds hadden geslagen en aangereden, omdat haar man er in 1980 tegen was dat illegale Tataren een diploma zouden krijgen. Sindsdien zou betrokkenes gezin bespot worden door de Tataren. In 1996 zou betrokkene het voortouw genomen hebben in een proces tegen drie Tataarse broers die beschuldigd werden van een diefstal. De drie zouden veroordeeld zijn en sindsdien zou betrokkene door de Tataren bedreigd zijn. In oktober of november 1996 zou het gezicht van betrokkenes zoon door Tataarse kinderen verbrand zijn, uit wraak voor hun opgesloten vader. Betrokkene zou hiertegen een klacht hebben ingediend, maar er nog niets van gehoord hebben. In 1998 zou betrokkene een schadeclaim hebben ingediend tegen de slechte behandeling van haar man in het ziekenhuis. Men zette betrokkenes man echter onder druk om zijn claim in te trekken. In november 1998 zou betrokkenes schoonvader gestorven zijn, nadat hij door Tataren was aangevallen. Betrokkene zou in de zomer van 1999 door Tataren zijn geslagen omdat ze compromitterend materiaal bezat omtrent Mejlis, een nationalistische Tataarse partij. In september 1999 zou betrokkenes zus dood zijn aangetroffen. Betrokkene was er van overtuigd dat ze door Tataren was vermoord omwille van de bezwarende documenten die betrokkene door haar zus had laten bewaren. Daarop zou betrokkene, samen met haar dochter, Oekraïne verlaten hebben en naar België zijn gekomen, waar ze op 20 september 1999 asiel heeft aangevraagd. Op 23 december 1999 diende betrokkenes echtgenoot samen met hun minderjarige zoon zijn asielaanvraag in België in. Betrokkene is in het bezit van een intern paspoort, een geboorteakte en de geboorteaktes van haar kinderen.

Uit voorgaande verklaringen moet worden vastgesteld dat betrokkene verklaart geen bescherming te kunnen krijgen tegen de vervolging door Krim-Tataren in Oekraïne, omdat de Tataars-nationalistische partij Mejlis aan de macht zou zijn en in de regering van Kuchma zou zitten (zie Commissariaat-generaal p.7-8). Uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat betrokkenes verklaringen niet stroken met de werkelijkheid. Uit de bronnen blijkt immers dat in de nationale regering van president Kuchma geen Tataarse partijen vertegenwoordigd zijn (bron: Jamestown Foundation Monitor, 12 januari 2000, <http://www.jamestown.org>). Bovendien maken de Krim-Tataren tot op heden slechts een kleine minderheid van de bevolking van de regio van de Krim uit, namelijk zo'n 12% (bron: Tataars en Ukraine Pierre Vaesen, Belgisch Ambassadeur in Kiev, 7 april 1999), en zijn ze sinds de verkiezingen van maart 1998 niet meer vertegenwoordigd in het parlement van de Autonome Republiek van de Krim (bron: <http://freehosting2.at.webjurnp.com/7678ec22a/ki/kirim-webjump/>). Verder blijkt nog dat de Krim-Tataren zich gediscrimineerd voelen ten opzichte van de Russische meerderheid op de Krim, en niet andersom (bron: 1999 Country Report on Human Right Practices Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, U.S. Department of State, 25 februari 2000, p.31). Gezien deze algemene situatie moet worden vastgesteld dat betrokkene bescherming moet kunnen genieten tegen agressie die veroorzaakt zou zijn door Krim-Tataren, hetzij bij de door etnische Russen gedomineerde overheid van de autonome Krimrepubliek, hetzij bij de hogere nationale Oekraïense overheid. Betrokkene heeft echter nagelaten klacht in te dienen bij de overheid toen zij zelf voor de eerste maal fysiek aangevallen zou zijn in augustus 1999 in haar garage. Hierbij moet worden opgemerkt dat de spanningen met de Tataarse minderheid een lokaal probleem zijn, dat zich tot de Krim beperkt. Aangezien betrokkene een Oekraïens staatsburger is, kan zij zich zonder problemen in een andere regio van Oekraïne vestigen, indien nodig.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (een intern paspoort, een geboorteakte en de geboorteaktes van haar kinderen) wijzen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel informatie verstrekken omtrent betrokkenes identiteit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij laattijdig werd ingediend; dat dit stuk dan ook uit de debatten dient te worden geweerd;

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat zij haar verweer zal voeren ten aanzien van het bevel het grondgebied te verlaten, waartegen in casu geen middel wordt ontwikkeld;

4.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging.administratieve bestuurshandeling.

Verzoekers werden bij brief dd. 27.9.2000 door het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor het interview op 5.10.2000. De uitnodiging werd aangetekend verzonden op 28.9.2000 en de aangetekende brief werd door de postbode aangeboden op 29.9.2000. Omdat verzoekers niet aanwezig waren dienden zij de aangetekende brief op het postkantoor af te halen. 29.9.2000 was een vrijdag. Tweede verzoekster bood zich op maandag 2.10.2000 aan op het postkantoor doch zij kon de aangetekende brief niet alleen in ontvangst nemen omdat hij ook gericht was aan haar echtgenoot. Op dinsdag 3.10.2000 zijn beide verzoekers de aangetekende brief gaan afhalen en hebben zij vastgesteld dat het verhoor reed gepland was op 5.10.2000 om 9 uur. De raadsman van verzoekers ontving de uitnodiging slechts op 2.10.2000 en cliënten waren op 3.10.2000 op het kantoor van hun raadsman om de zaak te bespreken doch deze was afwezig omdat hij op een plaatsbezoek was in het kader van een gerechtelijke expertise. Verzoekers hebben dan een afspraak gemaakt op 4.10.2000 doch een degelijke voorbereiding voor het verhoor was niet meer mogelijk. Bovendien diende de raadsman van verzoekers op 5.10.2000 aanwezig te zijn in een procedure voor de Vaste Beroepscommissie. Na telefonisch contact met de adjunct-commissaris-generaal werd aan de raadsman van verzoekers meegedeeld dat de datum voor verhoor niet kon veranderd worden. Verzoekers zijn dan alleen op 5.10.2000 aanwezig geweest voor het verhoor. De raadsman van verzoekers heeft per aangetekende brief geprotesteerd tegen deze gang van zaken (stuk 3). Zelfs indien verzoekers de aangetekende brief in ontvangst hadden kunnen nemen op vrijdag 29.9 dan nog is de termijn om de verdediging voor te bereiden tegen donderdag 5 oktober zeer kort en ook voor wat deze termijn betreft is het zo goed als uitgesloten dat verzoekers beroep kunnen doen op een raadsman. Verzoekers zijn dan ook van mening dat hun rechten van verdediging overduidelijk geschonden zijn.";

4.1.2. Overwegende dat verzoekers in hun toelichtende memorie verwijzen naar de motivering van het verzoekschrift tot nietigverklaring;

4.1.3. Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbinnen de bestreden beslissingen zich situeren, een administratief en geen juridisch beroep is; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op dergelijke beslissingen; dat in dit kader kan worden gepreciseerd dat, wanneer de Commissaris-generaal beslist een kandidaat-vluchteling te horen, dit verhoor enkel tot doel heeft de Commissaris-generaal toe te laten alle nuttige gegevens te verzamelen teneinde zich een gefundeerd oordeel te vormen met betrekking tot de voorliggende aanvraag om politiek asiel; dat verzoekers aldus tijdens het verhoor de kans kregen om hun asielmotieven uitvoerig uiteen te zetten en eventueel bijkomende stukken neer te leggen; dat, waar verzoekers lijken te menen dat zij dienen verdedigd te worden in een soort van geding "tegen" de Commissaris-generaal, moet worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal slechts een onafhankelijke en onpartijdige instantie is die uitspraak moet doen over een door verzoekers ingediende aanvraag; dat het gegeven dat op 28 september 2000 een uitnodiging werd verzonden om op 5 oktober 2000 te verschijnen, geen vorm van onbehoorlijk gedrag uitmaakt dat verzoekers zou hebben gehinderd "om de verdediging voor te bereiden"; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoekers een tweede middel uiteenzetten dat als volgt luidt :

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van art. 57 par. 6, in fine van de vreemdelingenwet van 15.12.1980: "De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak."

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat verzoekers geen bescherming hebben kunnen genieten tegen de vervolging door de Krim-Tataren gezien "de machtspositie van de Krim-Tataren in Oekraïne". Dit is een vaststelling die niet door verzoekers zelf is gemaakt doch wel door de Commissaris-generaal vermits verzoekers zelf nooit gesteld hebben dat de Krim-Tataren beschikken over een machtspositie in Oekraïne. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de Krim-Tataren slechts een minderheid uitmaken, dat zij niet vertegenwoordigd zijn in het parlement van de autonome republiek van de Krim en dat in de nationale regering geen Tataarse partijen meer vertegenwoordigd zijn. Verzoekers ontkennen deze vaststellingen niet vermits ze met de realiteit overeenstemmen. Deze vaststellingen worden echter in de bestreden beslissing meegedeeld ter ontkrachting van de bewering dat de Krim-Tataren in Oekraïne over een machtspositie beschikken terwijl verzoekers dit nooit gesteld hebben. Zoals gezegd is het de Commissaris-generaal zelf die deze stelling poneert om daarna het tegendeel te bewijzen en tot de conclusie te komen dat verzoekers bescherming hadden moeten krijgen tegen de agressie die veroorzaakt werd door de Krim-Tataren. Hoewel de Krim-Tataren inderdaad een minderheid vormen (+/- 10%) van de totale bevolking in de autonome republiek de Krim zijn zij zeer sterk nationalistisch georiënteerd en treden zij hardhandig op tegen de overige 90% van de bewoners van de Krim en richten zij hun agressie vooral op de personen van Russische origine zoals het gezin van eerste verzoeker. Verzoekers hebben hulp gevraagd bij de politie doch deze is niet daadwerkelijk opgetreden en verzoekers zijn van mening dat de politie niet echt wil helpen omdat dit zou neerkomen op een erkenning van het

probleem zelf. In de derde paragraaf van blz. 2 van de bestreden beslissing wordt trouwens geponereerd dat er wel degelijk spanningen zijn met de Tataarse minderheid in de Krim. Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk een gegronde vrees hebben omdat zij niet konden rekenen op bescherming van de autoriteiten.";

4.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat met betrekking tot het bevel het grondgebied te verlaten geen middel wordt ontwikkeld;

4.2.3. Overwegende dat verzoekers in hun toelichtende memorie verwijzen naar de motivering van het verzoekschrift tot nietigverklaring;

4.2.4. Overwegende dat vooreerst verzoekers de schending inroepen van artikel 57, § 6, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat voornoemd artikel hier niet van toepassing is; dat dit artikel immers betrekking heeft op de gegrondheidsfase van de asielaanvraag, terwijl in casu de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf ten overstaan van verzoekers werden genomen in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure; dat de schending van deze wetsbepaling dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat verzoekers voorts in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat verzoekers beweren dat zij nooit verklaard hebben dat de Krim-Tataren over een machtspositie in Oekraïne beschikken; dat ten deze dient te worden aangestipt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat Mejlis de partij is van de Krim-Tataren en dat zij in de regering van de Krim en in het parlement van Oekraïne zitten (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal inzake XXX, p. 7); dat tweede verzoekster op haar beurt tevens uitdrukkelijk verklaarde dat Mejlis een Krim-Tataarse, nationalistische partij is en dat zij aan de macht zijn in Oekraïne, dat zij vertegenwoordigd zijn in het parlement en in de regering en dat zij ook in de regering van Kuchma zitten (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal inzake XXX, p; 7-8); dat de uiteenzetting van verzoekers derhalve feitelijke grondslag mist; dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat de Commissaris-generaal dan ook in alle redelijkheid tot de beslissingen van bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen van verzoekers is kunnen komen, gelet op de gegevens van het administratief dossier; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend en vier, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.